

Nuh Muaz Kapan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

10.09.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Aforizmalar

Çağrı

- Kendilik arayışı içerisinde dalar insan kendinden başka bir kendi arıyor tüm soluk aynalarda. Parçalı bir kendilik anlayışı ile hayatın tümüne yorum getirmeye çalışıyor.
- Yaşananlar ile yaşayanlar arasında bir ortak an vardır. Yaşanan her an bir noktada kalsa da yaşayan her kişi için o an hayatın anlamı olabilir.
- Müzeler nefesi tükenmiş anıların koleksiyonudur. Bu koleksiyonların şehirlerine dönüşüyoruz.
- Siz kendi renginizi belirlemezseniz, toplum size bir renk belirler. İnsan olmak her kişinin kendi rengini göstererek yaşayabilmesidir
- Kendi kaynaklarından beslenen bir edebiyat doğru bir gelişim sağlar. Çünkü yaşadığı ile okuduğu hayat ortak olmadıkça metinler bizi nasıl hayata hazırlayabilir?
- İnsan kullandığı kavramların hesabını verebilecek şekilde konuşmalıdır. Kavramlarımızı kendimiz inşa etmeliyiz.
- Sözün kıymetini anlamak için de kıymetli sözler biriktirmek gerekir. Birikimimiz haline gelen ve bize bir estetik değer katan her şey anlamamamızın önünü açar. Yol açılır, zihin açılır, gönül açılır...
- İnsan kendisine çizdiği yolda belli başlı güzergâhlar belirler. Karşımızda duran ve kat etmemiz gereken çizdiğimiz yolu kendimiz inşa ederiz. İnşa hem içten dışa hem dıştan içe doğru olur daima.
- İnsan, fikirlerini konuştuğunda hazmeder.

Nuh Muaz Kapan

Anlamanın öküşü

Bir gün gelir,
İsimler yankılanmaz artık odalarda.
Anılar soluklaşır, silinir izler,
Ve geçmiş, suskun bir duvar olur.

Sorular eksilir,
Cevaplar dağılır gözlerin içinde.
Ne bir gülüş kalır, ne bir izahat,
Yalnızca bakışlar... boşlukla karışır.

Unutmak bir ihanet değil,
Yorgun bir bedenın savunmasıdır.
Ve anlam...
Çoğu zaman en son terk eder bizi.

Bir kelime düşer zihinden,
Peşinden bir anı kayar,
Ve en sonunda,
İnsan, kendi içine susar.

Ama işte o an—
İçimizde, sustukça büyüyen bir ışık parlar:
Her şey unutulsa bile,
Hisseden bir şey hep kalır.

Nuh Muaz Kapan

Ayazda Bekleyen Bir Pencere

Ayazda kalmış bir pencere var hâlâ
Ne tam kapanıyor
Ne içeriye sıcaklık sızdırıyor
Camında eski bir el izinin buğusu
Kimindi bilmiyorum
Ama hâlâ beni bekliyor gibi.

O pencere, çocukken
Dışarıya en çok bakmak istediğim yerd
Kar yağardı
Ama biz hiç kardan adam yapmazdık
Çünkü ellerimiz annemizin dizlerinde ısınırdı
Ve dışarıda hep başka bir hayat dönüp dururdu.

Şimdi o pencere önünde büyümüş bir gölgeyim
Kendi çocukluğumu içeriden izliyorum
Kimi zaman perdeyi aralayan o sesli neşe
Şimdi bir yastık kadar sessiz.

Ayaz bastıkça cam çatlar
Çatladıkça hatıralar sızar
Bir gün, camın köşesinde bir çocuk resmi buldum
Kurşun kalemle çizilmiş... solmuş bir çocuk yüzü
Belli ki biri orada birini unutmamak istemiş
Ama unutan hep kalan olurmuş.

O pencereyi kimse silmedi yıllardır
Çünkü toz da, buğu da, leke de
Zamana dair birer izdir
Ve bazı izler, silinince
İnsanın içi daha çok üşür.

Pencere hâlâ aynı yerde
Ama biz artık çok uzağız
Ve ayaz sadece dışarıda değil
İçimizde de bekliyor
Çünkü bazı pencereler
Sadece bakmak için değil
Hatırlamak için açılır.

Nuh Muaz Kapan

Aynaya Bakar Gibi

Kendine bakmak,
Sadece yüze değil,
Gönlün kıvrımlarına eğilmektir.

Aynada gördüğün sen değil,
Günlerin iz düşümüdür.

İnsan bazen
Yüzünü değil,
Kırıldığını görmek için bakar.

Ve o an anlar ki:
Ayna susar ama çok şey söyler.
Yeter ki göz değil,
Kalp baksın kendine.

Nuh Muaz Kapan

Babasının Ayak İzini Kaybeden Çocuk

Bir gün kar yağdı köy yoluna
Ve her şeyin üzerini örttü usulca
Bir tek şey hariç:
Babamın bıraktığı son adım.

O adımı izledim çocukken
Sanki gittiği yere ulaşınca
Baba da, dünya da geri dönecek gibiydi.
İzler,
Dönmek için değil.
Bazen sadece gitmek içindir.

Zaman geçti
Kar eridi
Yol değişti
Ve ben artık hangi patika onun yoluydu
Ayırt edemez oldum.

Annemin gözleri hep aynı noktaya bakar
Ama ağlamaz
Çünkü bazı kayıplar
Sadece içte sürer.

Ben o izleri yıllar sonra rüyamda gördüm
Ayakkabısının bir yanı eksikti
Ve her adım
Daha çok toprağa gömülüyordu.
Koştum, yetişemedim
Uyandım, eksildim.

Babasının ayak izini kaybeden bir çocuk
Hep yanlış yöne yürür
Hangi yolu seçse
Eksik bir yön duygusuyla
Kendi gölgesine çarpar.

Şimdi bir baba olduğumda
Benim adımlarım da iz bırakmıyor
Belki çocuklarım da
Bir gün beni bulamayacak
Bir kar yağacak bir gece
Ve her şeyin üstü örtülecek
Bir tek o eksiklik hariç.

Nuh Muaz Kapan

Bir Kahvenin Dibi Gibi Zaman

Zamanı bir fincanda içtim bu sabah
Dibi telve, üstü sade sessizlik
Ne söylediysem boğazımda kaldı
Ne duydumsa çınladı yokluğun gibi.

Bir kahvenin dibi gibi koyuydu ayrılık
İçtikçe karardı içim
Saklandığın o son cümle,
Kaşığın ucunda döndü durdu
Ve sonunda battı gözlerimin içine.

Buralarda insanlar kahveyi sade içer
Ama acısı hiç sade kalmaz.
Bir yudumda çocukluk dökülür
Bir yudumda baba hasreti
Ve her yudum
Biraz daha yaklaştırır suskunluğu.

Telvesinde fal yoktu o gün
Ama falcı kadın yine de
"Yol görünmüş" dedi
Ben gülmedim
Çünkü o yol, gözlerimde yıllardır yürüyordu.

Boş fincanı ters çevirdim
Bir hayat aktı tabağa
Ama hiçbir şekil
Senin yokluğunu tarif edemedi.

Bir kahvenin dibi gibi zaman
Ne içilebiliyor
Ne dökülebiliyor
Ne de unutulabiliyor.

Nuh Muaz Kapan

Bir Mezarlıkta Unutulmuş Cümle

Bir mezarlık var
Köyün yamacında, ceviz ağaçlarının gölgesinde
Taşlar eğilmiş, yazılar silinmiş
Ama toprak hâlâ ses tutuyor
Ve o sesin içinde
Bir cümle var, yarım kalmış.

Kim demişti, kimeydi bilinmez
Ama mezar taşı değil,
O cümle taşıyor artık ölüleri
"Beni affet..." mi,
Yoksa sadece "Bekle..." miydi?
İşte orada kalmış, tamamlanmamış.

Çocukken korkardım o yoldan geçerken
Ama şimdi
O yolda en çok kendimi buluyorum
Çünkü bazı suskunluklar
Yalnızca toprağın altında anlaşılır.

Bir taşın dibinde oturdum geçen bahar
Islak toprakta kurumuş bir fesleğen
Ve hemen yanında
Yarıya kadar açılmış bir mektup
Kime yazılmış bilmiyorum
Ama okunmamış harfleri hâlâ içimi üşütüyor.

Mezarlıklar sessizdir derler
Oysa orada en çok bekleyen konuşur
Bir selâm, bir dua,
Ya da sadece bir adım sesi...

Unutulmuş cümle işte orada
Birinin diliyle gömülmüş
Bir başkasının kalbiyle kazınmış
Ama hiç kimsenin sonuna ulaşamadığı bir iz.

Ve ben
Her gittiğimde aynı yerde dururum
Taşlar aynı, sessizlik aynı
Sadece cümle biraz daha silik
Biraz daha unutulmuş
Ama hâlâ orada
Söylenmeyi bekliyor.

Nuh Muaz Kapan

Bir Ses

eski bir dolap
açıldı — toz değdi zamana

bir ses
yürüdü içime

çocukluğum
bir harfin eteğinde bekliyordu

yunus'tu adı
duru bir su gibi
dilin en sessiz yerinden aktı

ben sustum
kelimeler
beni söyledi

Nuh Muaz Kapan

Cennette Ezan Okunmaz

Bir derviş vardı, şehirle dağ arasında,
Ayağı toprağa, gözü ötede.
Bir sabah, harman yelinde savrulan sesiyle
şöyle dedi:
"Evladım, unutma,
Cennette ezan okunmaz."

Gülerek sordum:
"Ezan güzeldir, neden?"
Omzunu silkti rüzgâr gibi:
"Ezan vakti bildirir,
ama cennette vakit yoktur ki.
Orada güneş batmaz,
orada akşam ezanı bile mahcup olur..."

Sonra bir tas su verdi,
"İç" dedi, "ama unutma,
Bu su gibi hayat da akar
ve akar gittiği yer cennet mi, cehennem mi
onu kalbin bilir."

Köyden geçtik sonra,
bir çocuk annesinin eteğine sarılıyordu.
"Bu çocuk," dedi,
"daha meleklerle insan arasında,
henüz hesap bilmez.
Ama büyüyünce...
bir terazi kurulacak omzunda."
Omzuma baktım,
hafif bir eğiklik vardı.

Yolun sonunda bir mezar taşı vardı,
üzerinde yalnızca bir cümle:
"Güzel yaşadı ama unuttu."
Unutmak:
En büyük cehennem mi,
yoksa en insanca olan mı?

Derviş sustu sonra.
Ben sustum.
Ve dünya konuştu arkamızdan:
Çanlar, sirenler, silah sesleri...

ama en çok ezan sesi
yüregimi yırttı.

Çünkü anladım:
Ezan, çağıran bir hatırlatmadır.
Bir gün bitecek her şey,
ve bittiğinde...
Cennette ezan okunmaz.

Nuh Muaz Kapan

Dolaptan Taşan Ses

çocuk sesimle
bir kitap açıldı içimde
toz kalktı zamanın
yunus indi dudağıma

bir dolap — eski
içinden su gibi bir şiir sızdı
harfler yürüdü parmaklarımdan
göğе yükseldi,
bir ezgiye dönüştü

köy sessizdi
yalnız kuşlar ve taşlar bilirdi
kimin neyi unuttuğunu

ben unutmam
bir kelimenin içinden
gül kokusu gelmişti

ve o günden beri
dünyanın sesi biraz eksik
biraz da tanıdık gelir bana
çünkü
cennetin ilk harfini
o kitapta duydum ben

Nuh Muaz Kapan

DüŖen Işığın Yankısı

Bir ışığ düştü içime,
Ama hemen yayılmadı.
Önce karanlığımı yokladı,
Sonra yankı yaptı derinliğimde.

Aydınlık gelince sevinmedim,
Çünkü asıl ses,
Işığın düştüğü yerde değil,
Çarptığı yerde çıktı.

Bir yankı yayıldı göğsümde,
Duydum ama anlamadım önce.
Sonra anladım:
Ben hep ışığı değil,
Işığın yankısını beklemişim.

Nuh Muaz Kapan

Gecede Saklı Sabah

Gece çökerken herkes uyur,
Ama bazı uyanışlar karanlıkta olur.
Gözler kapanır, kalp açılır,
Sabah, uykuda doğar bazen.

Bir dua gibi süzülür gece,
Karanlık göğsüme oturur.
Ama tam orada,
Işığın ilk tohumu çimlenir içimde.

Gecede saklı bir sabah var,
Ne saati bilir, ne sesi.
Sadece hissedersin...
Güneş hiç görünmese bile.
Bir gün doğar içinde,
Ve sen bile şaşarsın,
Hangi sabah olduğunu bilmeden.

Nuh Muaz Kapan

Gecenin Karanlığında Gözümü Kamaştıran Güneş

Göz görür, kalp görür, sen görürsün...
Güneş vururken hisseder, inince düşünürsün.
Her daim tepede olmaz ya, gider ama sıcaklığı kalır üstümüzde.
İz bırakır tende, bedende ve sokağın köşesinde.

Yaşarsın, yaşarım, yaşarlar...
Hayat bir bohçadır, içine her dertten katarlar.
Bir akıştır kulak veririz onun sesine.
Sesler yankılanır ruhumuzda, göğsümüzde ve göğümüzde.

Nuh Muaz Kapan

Gölgesi Önümde Giden Işık

Gölgesi önümde gidiyordu,
Oysa ışık hep arkadan gelir sanırdım.
Bir şey vardı benden önce yürüyen,
Belki de ben, kendimden önce düşüyordum yola.

Ayak sesleri duymadım,
Ama kalbim hep tetikteydi.
Sanki bir sır, adımlarımın izini biliyor,
Ve ben yürüdükçe geçmişim ilerliyordu.

Dedim ki: "Ey önümde giden gölge,
Sen misin geleceğim, yoksa unuttuğum benliğim mi?"
Bir çocuk sesi gibi cevap verdi rüzgâr:
"Işık bazen önüne düşer insanın,
Çünkü bazı hakikatler, seni beklemez."

Durmak istedim bir an,
Ama gölge durmadı.
Ben durunca kayboldu,
Ben yürüyünce yeniden belirdi.

Ve anladım...
Gölgesi önümde giden ışık,
Benim olmaya razı olmadığım
Kendimmiş aslında.

Nuh Muaz Kapan

Had izgisi

Sınır bilmeden kim olur?
Kendini tanımadan kim kalır geriye?
Bir tanım,
Bir kelime,
Bir ereve...
Bunlardır bizi biz yapan.

Had çizen kalemdir düşünce,
Bir izgi atar ve der ki:
"Burası sensin."

Ama eğer o kalem senin değilse,
Başkasının erevesinde
Bir silüet olarak kalırsın.
Kendini iz,
Yoksa başkası seni siler.

Nuh Muaz Kapan

Her Şey Vaktini Bekler

Bir sabah toprağa basınca çıplak ayakla
anladım: dünya serin bir yalandır.
Güneş doğar,
ama her doğuş bir vedadır aslında.
Her şey vaktini bekler:
çay demini, çocuk gülüşü gözyaşını,
ve insan ölümünü.

Bir ihtiyar fısıldadı kulağıma:
"Evladım,
bu dünya bir gömlektir.
Sen çıkarınca
kimse giymez artık ardından."

Ve ardından öğle ezanı okundu.
Minareye çıkan ses
bana şunu söyledi içten içe:
Cennette ezan okunmaz.
Çünkü orada vakit yoktur.
Çünkü orada ayrılık yoktur.
Çünkü orada her şey
zaten olmuştur.

Ama burada —
burada ekmek biter, aşk biter,
dostluk biter, nefes biter.
Ve birikir içimizde
az konuşulmuş cümleler gibi
ölümler.

İşte tam da bu yüzden
bir tebessüm iyiliktir,
bir selam sadaka,
bir susmak bile duadır bazen.
Çünkü geçicilik,
iyiliği kıymetli yapar.

Unutanlar cehenneme yaklaşır,
hatırlayanlar cenneti özler.
Ama unutma:
Cennet özlemle değil,
hatırlayarak kazanılır.

Şimdi usulca söylüyorum içimden:
"Rabbim, geçici olanla oyalama beni.
Beni vakitlere mahkûm etme.
Ve çağrıldığımda
karanlıkta değil, ışıktaki bul beni."
Çünkü biliyorum artık:
Her şey vaktini bekler,

ve cennette ezan okunmaz.

Nuh Muaz Kapan

Horoz Sesine Uyanan Evler

Horozlar öterken uyanan evleri hatırlıyor musun?
Tahtadan yapılmış,
Ama duvarları dua gibi sağlam.
Bir göz odada
Üç kuşluk gövdeyle
Koca kışlar ısınırdı sobanın tek gözünde.

Pencere perdesi, rüzgârla konuşurdu
Ve biz her sabah aynı çorbayla büyürdük.
Hiçbir sabah ezanı
Çocukluğun o tedirgin seherini geçemezdi.

Şimdi hangi şehirde
Hangi asansör bizi altıncı kata taşısa da
İçimizde hep o basık tavan
O tahtaların gıcırdayan kaderi var.

Kardeşimin düşürdüğü bilye hâlâ yuvarlanıyor
Gözümün ucunda
Ama ne bana bakıyor hala,
Ne de onu durdurabiliyorum.

Annemin örttüğü battaniyeyle örtüyorum şimdi kendimi
İstanbul'un en yüksek apartmanında
Ama üşüyen yine o köy çocuğu
Yine ben.

Ve hiç kimse o günlerdeki gibi
Sabahı uyandırmıyor.
Şimdi sabahlar sessiz
Ve horozlar çok uzak.

Nuh Muaz Kapan

İçimdeki Tını

Her insan bir âlem hem de kendi içinde değil sadece,
Bir büyük âlemin parçası.
Var olur dünyanın ekseninde.

Var olmak ister aslında döner dünyanın içerisinde.
Her dönüşüm bir başka ben yaratır.
Ve hep bir ümit,
Üç günü ile bizi avutan dünyada.

Kim verir bu hayalleri,
Kimden alırsız uğruna mücadele edilen her ne ise.
İnsandır yaşarım der evrenin içerisinde,
Yaşarım ve dönüştürürüm şu kocaman dünyayı.

Peki nedir varış, nereyedir dönüş?
Dönmek midir bizi biz yapan, bizi bize götüren.
Elbette buna verilecek cevaplar çok.
Hem çok hem de belki yok.

Yol üzerindeyiz ne vakit arayıp bulsak kendimizi.
Amma doğru amma yanlış.
Nedir bu amacın içinde başka amaçlar arama?
Nedir seni senden uzakta arama.

Bir ses var belki, duymuyoruz.
Ya da çok duyduk frekansı yakalayamıyoruz.
Ama bilmek gerekir ki, bir tınıdır aslında.
Bir tını hizaya çeker bizi.

Hiza bizimle hizaya gelir tekrar.
Âlem olan insan âleme değer
Var olur.
İnsan,
insan olur kalır varlığın hanesinde...

Nuh Muaz Kapan

İçinde Yaz Kalmış Bir Kış Paltosu

Bir kış paltosu vardı annemin
Kalın, ağır, suskun
Askıya asınca bir mevsim çökerdi duvara
Ve iç ceplerinden
Kuru bir yaprak düşerdi her yıl
Ne zaman giyilse,
Şanki dışarısı değil
İçerisi daha çok soğurdu.

O paltoda yaz kokusu kalmıştı
Belki bir yürüyüş,
Belki çocukların sesleriyle dolmuş bir sokak
Ama her kış
Yazın hatırasını biraz daha gölgelerdi omuzlarında.

Ben o paltoyu bir gün giydim
Bedenime oturmadı
Ama içime usulca sindi
Sanki annemin sarılmadığı bir günün telafisiydi.

Cebinden çıkan mendilde
Kuru bir lavanta tanesi
Ve katlanmış bir reçete
"Üç kere gün doğarken içilecek"
Oysa sabahlar, o evde artık geç doğardı.

Palto, kimseye ait değil şimdi
Ama hep orada
Her gidene biraz daha büyür gibi
Her kalana biraz daha dar.

Ve ben
Ne onu tam giyebildim
Ne de çıkarabildim içimdeki soğuğu
Çünkü bazı paltolar
Yalnızlığı örtmek için dikilir
Ama içine en çok hatıra sızar.

Nuh Muaz Kapan

İki Dünya Arasında

İnsan iki dünya arasında yaşar,
Biri görünen,
Biri sezilen.

Ayakları yerde,
Ama aklı gökte yürür.
Gözleri açar,
Ama rüyalarında gerçekleri görür.

Köprüdür kimi zaman,
Kimi zaman o köprünün gölgesinde bekleyen.
Ne tam buraya ait,
Ne de oraya geçmiş.

Ve bu arada geçen ömür,
Bir sırrın peşinde yürür.

Nuh Muaz Kapan

İnsanlığın İlk Hecesi, Anne

Her şeyden önce bir ses vardı,
henüz harf yoktu,
henüz yol, ışık, şehir yoktu.
Bir karanlıkta bir titreme,
bir varoluşun kalpten taşan yankısı.
İlk heceydi o:
Anne.

Toprak da bu heceyle yumuşadı önce,
yağmur da bu heceyle düştü.
Gök bile eğildi bir kere,
bir bebek ağlayınca.
Ve Tanrı, rahmeti tarif ederken
rahmi örnek gösterdi.

Anne...
İnsanın diline düşen ilk dua,
ilk sığınak,
ilk teslimiyet.
Bütün dillerde birbirine benzer bu kelime
çünkü acının ve sevgiyi tanımanın
tadı ortaktır herkese.

Bir çocuk "anne" dedi mi
dil başlar,
ve dilsizlik biter.
Bir insan "anne"yi kaybederse
dünya başlar
ve cennet biter.

İnsanlığın ilk hatırlayışydı bu hece,
çünkü unutkan bir varlığız biz.
Ve bu yüzden her sarsıldığımızda
ağzımızdan yine o çıkar:
Anne!

Zaman geçer,
savaşlar olur,
şehirler yanar,
göçler olur,
öğrenciler büyür,
erkekler susar,
kadınlar sabreder...
Ama birinin dizine baş koymak isteyen herkes
yine "anne"ye döner.

İşte bu yüzden
kiyamet günü bile bir ses aranır
kim bilir, belki melekler
insanları annelerine göre çağırır:

Çünkü insan önce doğar, sonra söyler:
Anne.

Nuh Muaz Kapan

Kalanın Yüğü

Giden sustu,
Ama sesini bıraktı duvarlara.
Adım atmadı bir daha o sokaktan,
Ama gölgesi hâlâ dolandır aralarda.

Bir sandalye çekilmedi hâlâ masadan,
Bir cümle tamamlanmadı—eksik.
Kalan bilir:
Eksiklik, doluluğun başka bir biçimidir.

Zaman yürür,
Ama kimi saatler yerinde sayar.
Çünkü bazı anlar,
Hala birilerinin içinde durur.

Kalanlar taşır sessizliğin yükünü,
Hatırlamanın yan etkisiyle yaşar.
Her hatıra, bir nefestir eksilen,
Ve aynı zamanda,
Bir nefes daha yaşamaktır başkasına.

Ve kalanlar...
Yalnızca yaşamakla değil,
Unutmayarak da yaşatırlar.

Nuh Muaz Kapan

Kalbin Attığı Sessizlik

Bazı sessizlikler kulakla değil, kalple duyulur.
O kadar yüksektir ki sesi,
Sadece derinden gelen titreşimi hissedersin.

İçimde bir yer vardı,
Orada hiçbir kelime konuşmazdı.
Ama her şey anlatılırdı.
Dilin sustuğu yerde,
Kalp atardı.

Ve ben anladım:
Şessizlik bazen en doğru cümledir.
Özellikle bir kalpten çıktığında...

Nuh Muaz Kapan

Kapanmadan Kalan Kapı

Her kapı kapanır bir gün,
Ama bazıları ardına kadar açık görünürken bile kapanmıştır.
Ve bazıları...
Kapalı gibi durup içten içe bekler seni.

Geçemedim sanırsın,
Ama belki de sen hiç durup dokunmadın tokmağına.
Kilit sesi duymadın çünkü içindeki kilit sendeydi.

Kapanmadan kalan bir kapı vardı içimde,
Adım atmadım, ama hayalim geçti.
Belki de bazı kapılar,
Sadece ruhun içinden geçer.
Çünkü bazı kapılar,
Yalnız düşlerin ayak sesini tanır.

Nuh Muaz Kapan

Karanlıkta Büyüyen Rüya

Uyanıksan göremezsın bazı şeyleri,
Çünkü rüyalar ışığı sevmez.
Karanlıkta büyür düşler,
Kendine yer bulur en ıssız köşelerde.

Bir rüya vardı içimde,
Sahibi ben, ama anlatanı başkaydı.
Ben düşledim
Ama dili başkasının gözlerinden aktı.
Gözümü kapattım,
Ve ilk kez bir şey gerçekten görünür oldu.

Karanlık kötü değildir her zaman,
Çünkü bazı çiçekler,
Sadece gecede açar.

Nuh Muaz Kapan

Kelimelerin Konuşmadığı Yer

Bir yer var içimde,
Ne harf girer ne ses.
Ama her duygunun evi orası,
Adını koyamadığım şeylerin durağı.

Kelimeler bazen çoktur ama yetersiz,
Ve bazen hiç olmadan her şeyi anlatırlar.
Sustuğumda daha çok konuşurum,
Çünkü kelimelerin konuşmadığı yerde,
Ruh, sessizliğin lügatinden konuşur.

Nuh Muaz Kapan

Kendinden Uzakta

İnsan bazen öyle uzaklaşır ki kendinden,
Yanında yürüyen biri olur da
Yüzünü tanımaz.

Gölgesi vardır ama
Işığını unutmuştur.
Sesi çıkar ama
Sözü kendine dokunmaz.

Kendinden uzak yaşamak,
Bir evi sırtında taşıyıp
Kapısını hiç aralamamaktır.

Anahtar cebindedir;
Sadece dönmeyi anımsa yeter.

Nuh Muaz Kapan

Kendine Bakan Göl

Bir göl vardı dağın yamacında,
Herkes orada kendini seyrederdi.
Ama bir gün ben yaklaştım
Ve gölde bir bakış duruyordu,
Ben olmayacak kadar ben.

Kendine bakmak kolaydır,
Ama kendine bakarken gördüğünü anlamak zordur.
Suda yansıyan ben,
Suskun ama derindi.

Bir soru kaldı zihnimde:
"Hangisi gerçek?
Bakan mı, bakılan mı?"

Nuh Muaz Kapan

Konumunu Bilmeyen

Yerini bilmeyen
Yönünü de şaşırır.
Haritasız yürüyen
Her yolu kendi sanır.

İnsan dediğin önce sorar:
"Neredeyim?"
Sonra susar, dinler,
Çünkü bazen, cevap sessizliğin içindedir.

Çünkü bazen
Konumu söz değil,
Sessizlik söyler.

Kendini bilmek,
Sadece "kimim" demek değil,
"Nerede duruyorum?" demektir.

Nuh Muaz Kapan

Mahalle Kedisi

Mahallenin yavru kedisi
kuşların peşinden koşturur,
bir gölge olur bazen,
bazen bir kahkaha gibi sıçrar duvardan duvara.

Sonra bir gün,
bir kapı açılır,
yavru bir yuvaya gider,
ama sokaklar boş kalmaz.

Yeni patiler dokunur toprağa,
benzer bakışlar izler gökyüzünü.
Yıllar geçer,
martılar büyür, çocuklar büyür —
ama kediler hep oradadır,
bir çatı ucunda,
bir güneş lekesinde.

Mahallenin vazgeçilmez unsurudur kedi,
gün gelir, bir hikâyeyi başlatır,
gün olur, sessizce bir hatıra olur
ama hiç eksilmez oradan.

Nuh Muaz Kapan

Nefsin Merdiveni

En alttan başlar yol,
Tozla, arzuyla, gölgeyle...
Nefs derler,
Kimi tutar, kimi savurur.

Basamaklar vardır,
Her biri bir karar, bir çaba, bir yenilgi.
Bir basamak daha çıktığında
Bir şey eksilir içinde,
Ama kalan daha çok parlar.

Yukarı çıkmak,
Aşağıya veda etmektir.
Nefs,
Kendini terk ederek büyür.

Nuh Muaz Kapan

Pencere Sayısı

Ne kadar çok penceren varsa,
O kadar aydınlıktır zihnin.
Tek gözle bakan karanlıkta kalır,
Çok gözle bakan
Bir evi ışığa boğar.

Her bakış bir pencere,
Her anlayış bir perdeyi açar.
Anlamanın evi geniştir aslında,
Ama camlarını kapalı tutan biziz.

Aç bakışı, aç gönlü,
Aydınlık içerideymiş gibi durur,
Ama asıl dışardan gelir.

Nuh Muaz Kapan

Sedirin Altında Unutulmuş Bir Ninni

Sedirin altına kaçmış bir ses vardı
Tozun, örümceklerin ve sessizliğin içinde
Ne zaman odadan biri eksilse
O ses yeniden kıpırdardı
Tül gibi, loş gibi, anne gibi.

Bir ninni kalmış orada
Ezberden değil, içten söylenmiş
Söylerken yorulmuş
Yorulurken uyutmuş
Ve uyuyanı zamanla yitirmiş.

Ben sedirin önünde çok durdum
Dizlerimi karnıma çekip
O sesi yeniden duymayı bekledim
Ama bazı ninniler
Bir kere sustu mu
Artık hiç kimseye çalınmaz.

Ninninin bir kısmı hâlâ içimde:
"Dandini dandini dastana..."
Devamını hatırlamıyorum
Ama susuşunu ezberledim
Sanki biri söylemiyor artık
Onun yerinde ben sustum yıllardır.

Sedirin altı eski bir mezar yeri gibi
Ne taş var, ne yazı
Ama orada uyuyan bir zaman var
Ben bazen o zamanı rahatsız ediyorum
Kırık bir oyuncakla,
Yarım bir cümleyle
Ya da içimde ağlayan bir bebekle.

Ninniler artık radyolarda yok
Ama benim uykularım hâlâ onları arıyor
Ve her gece
Sedirin altında unutulmuş o ninni
Kendi çocuğuna beni anlatıyor.

Nuh Muaz Kapan

Sessiz Akış

Zaman, yaprağın üstünde bir damla,
Ne düşer tam, ne kalır yerinde.
Suskunluk, gülün kıvrımında gizli,
Ne söyler kendini, ne saklar derinde.

Doğa, kendi oluşunu tekrar eder,
Ne başlangıç arar ne sona varır.
Varlık, bir an'da kendini yitirir,
Ve anlam, sadece yitip gidenin izinde bulunur.

Nuh Muaz Kapan

Sözsüz Anlamlar

Her şey konuşarak çözülmez.
Bazen susmak
Bir çağrıdır.

İnsan kendine dönerken
Sessizliği seçer.
Çünkü en derin çılgınlıklar
Dil yerine
Gözde, tende, nefeste saklanır.

Söz yoktur,
Ama anlam boldur.
Ama suskunluk,
En yoğun anlamın barınağıdır.

Nuh Muaz Kapan

Tarihin Gölgesi

Zamanın ardında solmuş bir iz,
Taşın yüreğine işlenmiş izler.
Tarih, konuşmaz; yalnızca bekler,
Unutulan her şeyde sessizce giz.

Bir elveda, kalpte yankı olur,
Söz değil, bakışta eksilen neyse.
Giden mi kalır, kalan mı gider?
Tarihin cevabı, hep belirsizdir.

Her veda, bir çağın kapanışıdır,
Bir cümle biter, bir suskunluk başlar.
Yüzler unutulur, niyetler kalır,
Ve hakikat, çoğu zaman geç anlar.

Tarih, vedaları yazar daima,
Ne sevincin adını anımsar net,
Ne kederin tam sebebini bilir;
Ama geriye, bir gölge bırakır elbet.

Ve biz...
Her veda ile biraz tarih oluruz,
Bir iz bırakırız geçip giden güne.
Belki bir kitap açılır bir gün,
Ve orada bir satır olur adımıza:
"Burada bir insan sessizce yürüdü."

Nuh Muaz Kapan

Tutunmayan

Uçurumdan atladım
Hezarfen değilim
Hedefim yok ulaşmaya
Kanatlarım olduğuna inanç besleyecek
adanmışlığım da yok

Bir düşünüş değil bu
Bir yitiş belki,
ne kendime
ne de göğ'e tutunabildiğim

İz bırakmadım havada
Beni tutacak bir isim de yoktu
Çağrılmadım
ve ben de bir çağrı değildim zaten

Rüzgâr'la anlaşmadım
Zamana da sığınmadım
Yol diyeceğim hiçbir şeye
başlamadım bile

Sonsuzluk çok gürültülü
Ben ise,
sessizliğin ucunda bir hiçliğ'e doğru
kayıtsızca
bıraktım kendimi

Ne yerin özlemi
Ne göğün vaadi
Ne de bekleyen bir yürek
Yalnızca
olmayışa alışmış bir bedenim şimdi
ağırlığını unutmayan

Nuh Muaz Kapan

Unutur ve Alır

Bir unutur, bir alır,
İnsan dediğin, iz bırakmadan yürür bazen.
Gözyaşı döktüğü sokakta
Ertesi gün gülümseyerek geçer.

Kalbi kırık bir çocuğun yanından
Sessizce uzaklaşır dünya.
Ama insan,
Kırığını sarar unutmakla,
Sarığını söker alışmakla.

İnsan dediğin
Ne tam hatırlar,
Ne de tümünden siler.
Bir yanda nisan,
Diğer yanda ünsiyet...
İkisinin arasında yürüyen,
Biziz işte.

Nuh Muaz Kapan